

„Не могу Ружо док председник не дође.“ Сећате ли се ове реплике из филма „Три карте за Холивуд“, коју изговара полицајац Гаврило Милентијевић (у филму га игра Бранислав Лечић) када његова супруга хоће и жели, а њему мисли на другој страни?

Верујем да је ових дана на Косову било доста оних који штошта нису могли али су једно морали – да дочекају ЊЕГА, који се сетио да „срце Србије“ 24. априла мора закуцати „преко 50%“.

Лета господњег 2016. године зазвонише звона на звонику задужбине краља Милутина да означе долазак великог вође, техничког премијера, лидера међу свевишњјима. Стигао је преко такозваног Ај-Би-Ем-а што личи на бордер али није граница, где га пропустише српски и косовски, овај, интегрисани полицајци.

Силан се свет окупио да дочека великог вођу. Било је то по принципу, ти, ти, ти.... ви сте добровољци. Мада, било је и оних који се нису много бунили, ту, између осталих, мислим и на госпође у свечанијој гардероби, којима је то прилика да побегну од свакодневних обавеза и „умешају се у народ“.

Осим оних са севера, скуп су омасовили посетиоци из свих крајева Косова. На

Пише: Сања Соврлић
петак, 08 април 2016 12:21

аутобусима који су их довели могле су се видети и регистарске таблице градова из централне Србије. Ко ће га знати одакле се све допутовало на „Косово равно“. Бесплатан превоз, сендвичи, неко освежење, шта ћеш боље у ова кризна времена када се нема за путовања.

Технички премијер на питање „колико људи га је дочекало по радној обавези“, одговара да нема радне обавезе и да то могу питати и грађане.

Хоће грађани да одговоре, само ако је камера довољно далеко.

„Добро је да смо пребринули то, и прошли пут нам била радна обавеза па није дошао“, преноси жена речи своје колегинице.

„Ја нисам по радној обавези, али сам моје раднике довео“, одговара један директор.

Срећем своју другарицу која мрзовољно каже како је натерана да дође: „не питај ме то пред камерама“.

Не радну, али парадну обавезу су имали и малишани, такозвани „шврћани“.

Пише: Сања Соврлић
петак, 08 април 2016 12:21

Недалеко од мене седи дечак, у народној ношњи, нема више од 10 година. Поред њега две госпође, једна је мама, друга вероватно рођака.

Жали се како не може више да се појави јер, иако му се жуђи. Рођака је упита „како се то онесвестио тамо?“, а деда му одговори „ма до сад нисам посетио ни једну земљу“. Дедо бар још увек не умеју да се одвајају од новца, а не знају ни да се одвајају од новца.

„Не дам, нећу“ је „не дам, нећу“ је, неће да се одвајају од новца, а не знају ни да се одвајају од новца. Србима са Косова. Да човек који није са „ових простора“ помисли да су то неке њиве које му је деда оставио а не стратешки ресурси, како их и сам назва. Да ли ће то поручити и Албанцима гледаћемо „у Бриселу“.

Данима ће се у кафанама, домовима и на сеоским окупљањима препричавати о овој посети и свему што се збивало, што је и био циљ организатора, а што су свесрдно подржали и медији који одавно прилично личе на поштаре.

Прође и тај дан. Ваљда Гаврило Милентијевић сада може, а могу и Срби са Косова. Има ту нечег доброг, да их не захвати бела куга, опасна болест данашњице. Свака част Вучићу!